

ФИЛИП ЈОВИЋ ВУЈАКОВИЋ¹

Универзитет у Новом Саду
Академија уметности

ПРЕГЛЕДНИ ЧЛАНАК

UDK: 37.091.3:780.645 Мудринић М.

VIBLID: 0353-7129, 29(2024)1, p.77-87

DOI 10.5937/norma29-48632

МЕТОДИЧКИ ПРИСТУП УЧЕЊА ТРОГЛАСНИХ ВОЈВОЂАНСКИХ ГАЈДИ НА ОСНОВУ ДОПРИНОСА МАКСИМА МУДРИНИЋА

Резиме: У раду је реч о првом кораку упознавања деце са основним појмовима музике, са мелодијским и ритмичким структурама мелодије кроз певање и свирање. Сврха овог рада је да прикаже трогласне војвођанске гајде – ТВГ и то начин њиховог промовисања, едукације и афирмације. Сагледава се и утврђује значај ТВГ и даје се методски приступ учења свирања на овом традиционалном инструменту. Методом теоријске анализе и доступне литературе, дат је опис инструмента ТВГ. Затим је представљена улога Максима Мудринића у едукацији и промовисању овог инструмента у школским и ваншколским институцијама и дат је методички приступ учења свирања. Свирање на разним музичким инструментима представља један од видова активног односа према музици, те га треба започети још у најранијем добу. Увођењем новог народног инструмента у наставни процес, ученик ће кроз музицирање развијати музичке способности као што су слух, ритам и мелодија. Упознавањем грађе и начина свирања на овом инструменту биће способан да прецизније препозна врсту и групу инструмената кроз звучне боје које сваки инструмент чине посебним.

Кључне речи: методе, традиционални инструмент, свирање, традиција

Увод

Музика је универзални језик који свако може да разуме, без обзира на то о којој старосној доби, култури, језику и другим разликама међу људима је реч. За развој, васпитање и образовање деце музика има вишеструк значај. Деца, уколико им је пружена та могућност, могу уз музику да развијају многе важне вештине и знања, али, још важније, да се осећају срећно, инспирисано и повезано са светом око себе. С обзиром на то да је за децу једна од најважнијих активности

¹ vujaborkovac@gmail.com

управо игра, чини се јасним колике могућности носи музика, која може да буде саставни део готово сваке дечије игре. Значај музике за развој детета, за његово васпитање и образовање, истицано је у многим идејама, при чему је она о суштинском значају музике за образовање човековог карактера и мисаоних способности стара колико и читава западна култура (Павловић и Цицовић Сарајлић, 2015).

Може се рећи да је најважнији први корак упознавања деце са основним појмовима музике тј. са мелодијским и ритмичким структурама мелодије, певањем и свирањем. У овом упознавању важну улогу имају инструменти са којима деца у најранијој доби могу да дођу у контакт. Различите групе инструмената могу да пружају читаво богатство када је реч о приближавању света музике деци било које старости. Наставни програм за млађу школску доб (Pravilnik o programu nastave i učenja za četvrti razred osnovnog obrazovanja i vaspitanja, 2019) предвиђа упознавање ученика са свирањем на једном мелодијском инструменту. Најчешће су то металофон или блокфлаута. Имајући у виду чињеницу да су учитељима и ученицима лако доступни поменути инструменти, као и да имају велики значај у раду са децом млађе школске доби, у раду смо приказали трогласне војвођанске гајде. Оне припадају традиционалним музичким инструментима: „Под појмом народни музички инструмент подразумевају се сви они музички инструменти са којима се народ служи у својој традиционалној пракси“ (Dević, 1997, str. 2). Улога свирања на овом инструменту је вишеструка, јер поред развоја осећаја за ритам, мелодијског и хармонијског слуха и хармонског осећаја, код ученика развијамо и колективни дух. Због наведених разлога у наставку рада приказаћемо прво основне карактеристике војвођанских трогласних гајди, а затим и најзначајнијег градитеља и извођача на овом инструменту – Максима Мудринића.

Трогласне војвођанске гајде – органолошке карактеристике

Аутентичан традиционалан музички инструмент за фолклорни ареал Војводине су трогласне војвођанске гајде. Оне припадају аерофоним традиционалним инструментима код којих се звук добија удубавањем ваздуха у мех инструмента, а потом притиском на мех ваздух пролази кроз писак и свиралу и добијамо звук (Јовић Вујаковић, 2020, стр. 17). Трогласне војвођанске гајде, или како их још називају и банатске (проф. Драгослав Девић дао је назив банатске зато што је, у време када је он истраживао, највише гајдаша било из Баната), деле се на мале трогласне и велике трогласне војвођанске гајде. Основна разлика је у димензијама односно величини, а сем тога мале ТВГ имају дулац за удубавање ваздуха, док велике имају лактачу зато што су гајдаши на њима имали и певачку улогу, што није био случај са малим ТВГ са дулцем. Основни делови ТВГ су: дулац односно лактача, мех (мешина), свирала (гајденица), бордунска цев (прдаљка), лула, пискови (Fracile, 2017, p. 53). Сви делови гајди праве се од различитих врста

дрвета, најчешће од дрвета шљиве, јавора, ораха, багрема, сем мешине која се прави од коже животињског порекла (јареће или јагђеће коже).

Максим Мудринић – најзначајнији свирач и градитељ војвођанских трогласних гајди

ТВГ су вековима део културног и музичког идентитета Срба у Војводини. Биле су саставни елемент сваке војвођанске свадбе, славе, рођења и других весеља која су се обележавала уз њихов звук. Поред познатих гајдаша у прошлости и градитеља као што су Ацко Пејаков (Мокрин), Рада Максимовић (Србобран), Ђура Адамовић (Ријека), Бранислав Зарић (Кикинда), Борислав Бирач (Рума), једини градитељ и гајдаш који се још увек активно бави музицирањем, израдом и едукацијом је Максим Мудринић.

Максим Мудринић рођен је 30. 8. 1952. године у Сивцу. Завршио је Гимназију „Вељко Петровић” у Сомбору, а потом је уписао Филозофски факултет у Новом Саду, одсек за Руски језик и књижевност. Овај смер није завршио, али је 1980. године ванредно уписао, а потом и дипломирао на Педагошкој академији у Новом Саду, смер васпитач. Поред васпитачких установа у којима је радио, 2000. године постао је директор Дома културе у Сивцу и ту културну установу локалног карактера уздигао је новим идејама и великим амбицијама (Мудринић, 2017, стр. 134). Његов први контакт са ТВГ био је на семинару за традиционалне музичке инструменте у Бачкој Тополи. Предавач на овом семинару био је Борислав Бирач, истакнути солиста на традиционалним музичким инструментима у Ансамблу народних игара и песама Србије „Коло”. Мудринић је тада најпре био полазник за кордофони традиционални инструмент тамбуру самицу, али су га привукле ТВГ па их је позајмио на коришћење од Бирача како би савладао елементарне техничке вежбе (одржавање ваздушног притиска у меху и кординисање леве и десне руке). Захваљујући великом музичком таленату и упорности, Мудринић је успео да савлада елементарне техничке вежбе, али и да одсвира неколико традиционалних мелодија. Убрзо је, захваљујући једној старијој жени из његовог села (Сивац), добио на поклон ТВГ у нефункционалном стању, које је уз велике напоре репарирао и дао им функционалну улогу. Свира их за потребе кореографија из Војводине у локалном културно уметничком друштву из Сивца. Након тога добијао је различите критике од колега из ансамбла, по којима је овај инструмент неподобан за извођење различитих традиционалних плесова. Такав негативан коментар га није деморалисао, већ га је мотивисао да популарише гајде и едукује неуче и недовољно информисане људе о улози овог инструмента у културном и духовном животу српског народа у Војводини. Поред Борислава Бирача, који му је помогао у првим корацима савладавања гајди, од изузетне важности су још две личности у овој области. То су Врабел Јанош (Чока) и Тодор Комазец (Челарево). Врабел Јанош био је мађарски градитељ традиционалних музичких инструмената. Када је Максим Мудринић хтео да прошири своја

знања о изградњи ТВГ, њему се обратио и он му је показивао принципе и начине израде појединих дрвених делова, нарочито лактаче (ваздушна пумпа), која је Мудринићу задавала велике проблеме. Други значајни градитељ и народни свирач на традиционалним инструментима (далматинске дипле, двојнице, свирале итд.), Тодор Комазец, био је и Мудринићев пријатељ и едукатор при штављењу коже за мешину и изради пискова. Те две радње су веома комплексне, јер представљају срце самих гајди: мешина не сме да има било какво физичко оштећење при штављењу, док пискови морају идеално да штимају. Као свирач и извођач Максим Мудринић имао је много наступа, концерта, телевизијских и радијских емисија и презентовања, како у земљи тако и у иностранству. Представљао је државу на различитим музичким фестивалима у Грчкој, Мађарској, Хрватској, Бугарској, Словачкој, Аустрији, Италији, Уједињеним Арапским Емиратима и Немачкој (Мудринић, 2017, стр. 135).

Као млађи војвођански гајдаш био је изузетно атрактиван и позиван да увесељава различите догађаје и за то је добијао, како сам наводи, веома добар новчани стимуланс.²

Начин промовисања, едукације и афирмације трогласних војвођанских гајди

Током дугогодишњег рада са децом предшколске доби као дипломирани васпитач, Максим Мудринић показао је жељу да пренесе знање о ТВГ на млађе нараштаје. Један од главних ваншколских облика учења о овом инструменту били су семинари у организацији различитих културних заједница и културних институција. У организовању оваквих едукативних скупова учествовала су различита удружења са простора Војводине. Најрепрезентативнија организација био је Савез аматера Војводине. Окосница за почетак семинара за учење свирања на ТВГ била је 2003. година. Тада се у Новом Саду одржао први семинар за овај инструмент под називом „Панонско семе Војводине”. Овај семинар био је под окриљем Центра за културну анимацију града Новог Сада, који је обухватио неколико полазника и потенцијалних младих гајдаша. Семинар је покренут, између осталог, и зато што је број тадашњих активних гајдаша на ТВГ био сведен на свега три. Све наде су се полагале у нове полазнике који би у будућности допринели популаризацији гајди (Мудринић, 2017, стр. 54). Након успешног првог семинара, две године касније у селу Панонија у Бачкој реализовао се други семинар. Уз велику подршку и стимулансе полазника као и уз велику медијску подршку, овај семинар био је квалитетнији од претходног. Максиму Мудринићу, који је био главни координатор, као стручни сарадник придружио се и Зоран Богдановић (Мудринић, 2017, стр. 54).

² Подаци добијени из интервјуа обављеним са Максимом Мудринићем.

У периоду од 2007. до 2017. године под окриљем Министарства културе и информисања, Мудринић је интензивирао едукативни рад кроз ваншколске институције као што су семинари у организацији Савеза аматера Војводине у Врднику. На првом семинару појавили су се следећи полазници: Слободан Бељански (Стапар), Васа Петровић (Старчево), Сава Маргић (Ботош), Војислав Вукашиновић (Црвенка), Владимир Рац (Бачка Топола), Милош Костић (Стара Пазова), Огњен Огњановић (Бачка Паланка), Вања Илијев (Зрењанин) и Филип Јовић Вујаковић (Рума) (Мудринић, 2017, стр. 55). Ова прва група имала је полазнике различите старости (од тринаест до четрдесет година) и изнедрила је прве професионалне и образоване гајдаше (у смислу формалног музичког образовања), а који и данас негују гајдашку музичку праксу.

Семинар је трајао пет дана, а полазници су се окупљали са предавачем Максимом Мудринићем два пута дневно. Првог дана семинара полазници су добијали кратке теоријске информације о гајдама (историјске и ерганолошке одлике инструмента), које је предавач прибавио из различитих извора (научне књиге, научни радови, аудио и видео снимци). Након ових елементарних ставки прелазило се на реализацију прављења писка за ТВГ (писак се најчешће правио од трске или дрвета зове), а потом и инструмента пастирског порекла – карабљице. Карабљица је аерофони инструмент који је још Божидар Широла својевремено пронашао у Бачкој. Она има пет или шест рупица и прави се од трске (Dević, 1977, str. 71). За израду овог инструмента полазници су добијали материјал и ножић. Њиме су на парчету трске изрезали функционални писак тако што су претходно средину, односно срж трске очистили, горњи део трске зачепили комадом воска и изрезаним полумесецом на спољној страни трске лаганим покретима ножића одвајали трску од тела. Тиме су добили једноструки ударни језичак. На другом делу трске, који је већих димензија од писка, са парчетом шмиргле и шила избушили су пет до шест рупица налик оним на ТВГ. Набијањем писка у тело свирале добијали су карабљицу (Dević, 1977, str. 67).

Након израде и савладавања овог инструмента, полазници су добијали ТВГ у посед. Предавач им је давао одређене инструкције о начину на који се ваздух удубава у мех, о распореду прстију и начину синхронизовања покрета леве и десне руке како би ваздушни притисак био равномеран да се не би пискови загушили, односно блокирали од превише или премало ваздушног притиска. Потом су полазници учили елементарне позиције, синхронизације мелодије и једноставне ритмичко хармонске пратње, која делује комплексно и представља прву озбиљнију препреку за полазника. Након тога полазници су примењивали знање на карабљици.

Елементарне вежбе при учењу свирања, како у једној од својих књига *Прича о великим гајдама* наводи Максим Мудринић, изгледале би овако: „Мешина се надува док не почну да излазе први тонови. Три прста горе и два доле. Затворено пет рупица. Усаглашеним дувањем и притиском на мешину добијамо мелодијски и пратећи основни тон. То се вежба док се не постигне константна

хармонија оба тона (у почетку не користимо прдаљку (прдаљка је назив за бордунску свиралу, која је део трогласних војвођанских гајди) јер трошење ваздуха изазива додатни напор). На малим гајдама користимо кажипрст, средњи и домали прст на обе руке. Оба палца само придржавају гајденицу отпозади” (2017, стр. 44).

Осим ових семинара од изузетне важности за рехабилитацију гајди, одржавао се још један веома значајан едукативни камп. Реч је о „Етно кампу” у организацији Максима Мудринића у његовој кући и радионици у Сивцу. Оснивањем удружења грађана под називом „Војвођански гајдаши” њему су одобрена средства за одржавање прва два кампа. Она су додељена од стране Министарства културе Републике Србије и Покрајинског секретаријата за културу и помогла су у обезбеђивању реквизита потребних за едукацију будућих полазника (Мудринић, 2017, стр. 59). Главни фокус био је на деци основних и средњих школа, али и на ученицима средње музичке школе „Петар Коњовић” из Сомбора, који су били на смеру за традиционално свирање. Метод рада који је Максим Мудринић примењивао био је сличан као и у Врднику. Поред практичне едукације, ктитор кампа желео је да подигне све на виши ниво. Сходно томе позвао је различите научнике из области етномузикологије, који су се у научним истраживањима бавили овим инструментом. Потребно је напоменути да му је значајно помогао као стручна подршка његов дугогодишњи сарадник, професор Зоран Богдановић. Он је допринео и анимацији будућих полазника. Зоран Богдановић рођен је 1976. године у Новом Саду. Дипломирани је виолиста на Академији уметности у Новом Саду. Тренутно ради као наставник за традиционалне инструменте у музичкој школи „Петар Коњовић” у Сомбору (Мудринић, 2022, стр. 29).

Осим интерпретаторских и педагошких способности у представљању ТВГ, Максим Мудринић дао је изузетан допринос и са два књигама које је написао. Књиге *Прича о великим гајдама* и *Наше гајде* објавили су 2017. и 2022. године Дом културе из Сивца и Удружење грађана „Војвођански гајдаши”. У овим публикацијама Мудринић је из угла свирача на традиционалним инструментима, а не из угла научника, изнео значајне чињенице из различитих сфера о гајдама. *Прича о великим гајдама* открива информације о изради инструмента и органолошким елементима, а затим и о интерпретацији. Након елементарних информација аутор наводи податке о гајдашима у прошлости и данас и прилаже фотографије са различитих животних догађаја које га везују за ТВГ. Друга књига, *Наше гајде*, садржи различите историјске информације о гајдашима из прошлости и старим гајдама из музејских и приватних архива. Током писања књиге Мудринић је ступио у контакт са одређеним бројем војвођанских музеја како би прибавио што више драгоцених информација о гајдама. Иако наведене књиге нису научне, оне заузимају посебно место под органолошким небом јер имају велики значај за студенте и професоре етномузикологије, као и за будуће градитеље и интерпретаторе на ТВГ.

Методички приступ учења свирања на војвођанским трогласним гајдама

На основу сазнања о приступу Максима Мудринића учења свирања ТВГ дајемо методички приступ путем иновативног модела методичког приступа ИМП учења песме по слуху (Јеремић, 2020, стр. 63) модификован за потребе учења свирања. Он садржи:

1. Индивидуалну структуру наставне јединице. Мотивациони део часа различит је за сваку наставну јединицу и усмерен је на разговор као користан начин да се успостави ученикова техника свирања и емоционална припрема.
2. Техничку припрему за свирање која обухвата јасну комуникацију тако да ученик усвојена знања може да примени; развој технике свирања ученика.
3. Физичку и емоционалну емпатију као користан начин да разумемо ученике у процесу усвајања знања: без тензије и напетости, са пуно разумевања и позитивне енергије; показивањем држања тела и положаја усана, језика; индивидуални приступ у који је укључена тактилна компонента и то код демонстрације вежби свирања.
4. Мелодијско и ритмичко меморисање песме: мања целина двотакт; понављање мање целине два пута од стране наставника; понављање два пута од стране ученика одређене мелодијско ритмичке целине коју је прво извео наставник; спајање мањих целина (двотакта) у веће целине (мале и велике музичке реченице); извођење певањем песме у целини; учење се одвија у задатом темпу, динамици и изражајним елементима песме која се учи.

Свирањем традиционалне мелодије у умереном темпу методом опсервације ученици покушавају да схвате како би требало да је изведу на инструменту. Ученици после неколико понављања мелодије од стране инструктора, имају прилику да самостално покушају да интерпретирају мелодију која им је задата (у овом случају *Хајге Тогоре*). Од талента, моторичких способности и вежбе зависи брзина којом ће ученик савладати задату мелодију.

Традиционална мелодија *Хајге Тогоре* (мелодија из Срема, пример број 1 и пример број 2) имплементира се на ТВГ. На почетку вежбања темпо је спор са доста техничких грешака и стајања зато што је процес меморисања веома захтеван.

Пример број 1: Хајде Тодоре (Мудринић, 2017, стр. 48)

Haјde Todore

Srem

Пример број 2: Хајде Тодоре (Мудринић, 2017, стр. 49)

Haјde Todore

На примеру број 1 и 2 можемо уочити записе традиционалне мелодије *Хајде Тодоре* (Мудринић, 2017, стр. 48-49). Извођач на ТВГ био је Максим Мудринић, док је транскрипцију урадио Зоран Богдановић. Ова мелодија је основна и прва коју ученици треба да савладају. У приложеном нотном тексту уочавамо разлике. На примеру број 2 записани су темпо извођења и различити орнаменти (уочавамо украсе попут предударара и трилера). Поред мелодијске линије, која је врло прецизно записана, хармонско ритмичка пратња је делимично записана: изостављен је континуирани бордун. С тога аутор овог рада сматра да транскрипција није потпуна и без тих недостатака музички образован појединац би са лакоћом могао да прочита нотни текст из овог примера. Сматрамо да познавање нотног текста није неопходно при првим корацима учења свирања на ТВГ, али је пожељно уколико се ученици у будућности буду определи за озбиљније бављење овим инструментом.

Закључак

Музичким инструментима одражавају се социо-политичка кретања, уметничка стремљења, понашање и менталитет појединих друштвених заједница. С обзиром на то да је музика снажно уткана у живот једног народа, она у њему живи у виду успомене чак и када се обичаји измене, а симболи модификују. Често се дешава да један музички инструмент постаје атрибут једне социјалне средине. Тиме он постаје предмет који се може посматрати кроз призму самога инструмента и његових својстава, али и кроз призму услова и обичаја у којима се употребљава (Гојковић, 1994, стр. 33).

Управо свирање на различитим инструментима представља један од видова активног односа према музици те га треба започети још у најранијем добу. Максим Мудринић је, осим личног промовисања, обраћао пажњу на едукацију деце и младих.

На основу свега изложеног, свирање деце у оквиру наставе предмета Музичка култура у млађем школском добу треба да буде редовно заступљено са циљем да се обогати настава. У том смислу васпитаче и наставнике треба упознати са методиком свирања на инструментима, а посебну пажњу посветити традиционалним инструментима. „Адекватно образовање учитеља и наставника, које чини њихово иницијално, формално образовање, али и различити процеси који се односе на целоживотно учење и усавршавање у току рада један је од кључних резултата успешне наставе на свим узрастима деце“ (Ivković, 2022, str. 211). Упознавањем грађе и начина свирања на гајдама и другим традиционалним инструментима ученик ће бити способан да прецизније препозна врсту и групу инструмента кроз звучне боје које сваки инструмент чине посебним.

Да би човек истински био посвећен нечему, мора да постоји велика жеља и љубав. У овом случају, Максим Мудринић, надамо се не последњи градитељ и свирач ТВГ, труди се да гајдашку праксу и овај инструмент отргне од нестан-

ка кроз различите видове прилагођавања. Различитим промоцијама као што су едукативне радионице, семинари, кампови, концерти, музички фестивали, он настоји да стечено знање и вишедеценијско искуство пренесе на сваког за кога сматра да вреди. Нажалост, неки одустану од гајди на првим препрекама, док се неки и данас баве њиховим изучавањем и популаризовањем путем различитих видова ваншколских и школских институција. Код нас у школским институцијама гајде могу да се уче само у једној образовној установи што је изузетно мало. Реч је о Музичкој школи „Петар Коњовић” у Сомбору.

Уколико желимо да омасовимо свирање и израду ТВГ морамо да пратимо савремене трендове у виду социјалних мрежа и да водимо рачуна о афирмацији младих људи који се баве традиционалним инструментима и традиционалном музиком. Максим Мудринић је изузетан део мозаика нематеријалног културног блага Војводине који већ неколико година сигнализира институцијама важност популаризације и едукације ТВГ. Надамо се да ће његова борба опстати и успети како се гајдашка нит не би прекинула и нестала.

Литература

- Вукосављевић, Д. П. (1979). *Гајде у Србији (њихово сазвучје и моућносћ уклајања у савремени оркестар)*. Београд: Радио Београд.
- Гојковић, А. (1994). *Музички инструменти – митови и лејенде, симболика и функција*. Београд: [i. e.] ; Bruxelles: Atelier Tchik et Tchak.
- Големовић, Д. (1997). *Народна музика Југославије*. Београд: Музичка омладина Србије.
- Јеремић, Б. (2020). *Методика наставне музичке културе, извођење музике њевањем њесама њо слуху, њрактикум*. Сомбор: Педагошки факултет.
- Јовић Вујаковић, Ф. (2020). *Примена традиционалних музичких инструмената у Ансамблу народних ијара и њесама Бранко Радичевић из Руме* [Непубликован мастер рад]. Нови Сад: Академија уметности.
- Мудринић, М. (2017). *Прича о великим гајдама*. Сивац: М. Мудринић ; Удружење грађана «Војвођански гајдаши».
- Мудринић, М. (2022). *Наше гајде*. Сивац: Дом културе ; УГ «Војвођански гајдаши».
- Павловић, Б. и Цицковић Сарајлић, Д. (2015). Специфичности и значај музичког васпитања деце узраста до три године у предшколској установи. У *Зборник радова Учитељској факултету Призрен-Лепосавић*, 9 (стр. 289-302). Лепосавић: Учитељски факултет Призрен-Лепосавић.
- Dević, D. (1977). *Etnomuzikologija, III skripta*. Beograd: Univerzitet umetnosti.
- Gojković, A. (1989). *Narodni muzički instrumenti*. Beograd: Biblioteka Vuk Karadžić.
- Ivković, K. (2022). Mišljenje učitelja o stručnom usavršavanju iz nastave predmeta Muzička kultura. *Norma*, 27(2), 209-226. <https://doi.org/10.5937/norma2202209I>
- Pravilnik o programu nastave i učenja za četvrti razred osnovnog obrazovanja i vaspitanja (2019), *Službeni glasnik RS - Prosvetni glasnik*. Br. 11.

- Fracile, N. (2011). The Banat Bagpipes in Vojvodina in the Past and Today. In Gisa Jähnichen (Eds.), *Studia Instrumentorum Musicae Popularis II New Series* (pp. 79-92). Münster, Germany: MV-Wissenschaft.
- Fracile, N. (2017). Maksim Mudrinić – the Piper, Bagpipes Maker and Piping Instructor. In Gisa Jähnichen (Eds.), *Studia Instrumentorum Musicae Popularis New Series. SIMP 5. Series of the ICTM Study Group on Musical Instruments* (pp. 51-68). Münster, Germany: MV-Wissenschaft.
-

A METHODOICAL APPROACH TO LEARNING THREE-VOICE BAGPIPES FROM VOJVODINA BASED ON THE CONTRIBUTION OF MAXIM MUDRINIĆ

Summary: The paper is about the first step in acquiring the basic concepts of music, melodic and rhythmic structures through singing and playing. The purpose of this work is to show the three-part bagpipes (TPB) of Vojvodina - TPB and the way of their promotion, education and affirmation. It looks at and determines the importance of TPB and gives a methodical approach to learning to play this traditional instrument is offered. Using the method of theoretical analysis and available literature, a description of the TPB instrument was given. Then the role of Maksim Mudrinić in the education and promotion of this instrument in school and non-school institutions was presented and a methodical approach to learning to play was given. Playing on various musical instruments is one of the types of active attitude towards music, and it should be started at an early age. By introducing a new folk instrument in the teaching process, a student will, through making music, develop musical abilities like pitch, rhythm and melody. Getting acquainted with the build and the way of playing this instrument they will be able to recognize more precisely the name and type of instruments through sound patterns that make every musical instrument special.

Keywords: methods, traditional instrument, playing, tradition

